

LIDA Stories

lidastories.net

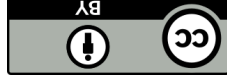
Історія Агостіно / Agostino's

story

LIDA Italia

Billie Cejka Risnes

Nazarii Malachynskyi (uk)

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

Історія Агостіно
Agostino's story

LIDA Italia

Billie Cejka Risnes

Nazarii Malachynskyi

5

Українська / English

Мене звати Агостіно і мені 51 рік. Моя робота — доставка їжі на велосипеді. У мене дві доньки, але ми майже не спілкуємося. Ми з їхньою мамою розлучилися і більше не живемо разом.

...

My name is Agostino and I am 51 years old. My job is delivering food by bicycle. I have two daughters, but we hardly ever speak. Their mother and I no longer live together because we are divorced.

Я живу зі своєю мамою, бо не можу дозволити
собі платити за оренду після розлучення.
Оренда жила в цьому місті дуже дорога.

...

I live with my mother, as I cannot afford to pay
rent after the divorce. Rent is very expensive in
this city.

Кілька місяців тому я працював прибиральником в одній фірмі. Я ремонтував зламані речі, носив коробки, допомагав за потреби. Одного дня компанія мене звільнила. Я не розумів чому.

...

A few months ago I was working as a janitor for a company. I repaired things that were broken, carried boxes, and helped when anyone needed it. One day the company fired me. I did not understand why.

Через довгий час уся наша важка праця окупилася. Одній великій компанії з доставки довелося заплатити величезний штраф і гарантувати працівникам постійну зайнятість. Це сталося вперше в усьому світі. Схоже, що ситуація починає покращуватися.

...

After a long time all our hard work paid off. One big delivery company had to pay a huge fine and to give workers permanent jobs. It was the first time that had happened anywhere in the whole world. It looks like things are starting to improve.

I saw many people delivering food by bicycle. I can ride a bicycle, so I knocked on the door of a big delivery company. They offered me three euros for each delivery. I make 40€ per day, 60€ if I am very lucky and the customers tip me.

...

Я побачив, що багато людей доставляють їжу на велосипедах. Я вмію їздити на велосипеді, тому звернувся за роботою до великої компанії з доставки. Вони запропонували мені три євро за кожну доставку. Я заробляю 40 євро на день, декілька 60 євро, якщо мені дуже пощастить і клієнти залишать чайові!

Together with delivery people from other companies, I took a course on workers' rights with a local union. They offered us legal advice free of charge. We struggled to get more recognition and rights.

...

Разом із кур'єрами з інших компаній я пройшов курс із прав працівників у місцевій профспілці. Вони надали нам безкоштовну юридичну консультацію. Ми боролися за те, щоб отримати більше визнання та прав.

Я не маю оплачуваної відпустки та лікарняних, в мене немає майже жодних прав. Я не вважаю, що це правильно, але мені потрібна робота. Більшість інших співробітників — іммігранти з усього світу.

...

I get no paid holiday, no sick pay, hardly any rights at all. I do not think that is right, but I need the job. Most of the other employees are immigrants from all over the world.

Щодня в аваріях травмується багато кур'єрів. Тоді, коли 25-річний кур'єр потрапив під машину і загинув, влада почала нас помічати. Шкода, що йому довелося померти до того, як це сталося.

...

Many delivery people are injured in accidents every day. Then, when a 25-year-old deliveryman was hit by a car and died, the authorities started noticing us. It is a shame he had to die before that happened.